

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie
w składzie następującym:

Przewodniczący

NSA Jerzy Solarski

Sędziowie

WSA Ewa Partyka

WSA Paweł Zaborniak /spr./

Protokolant

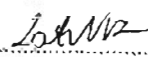
sekretarz sądowy Sylwia Pacześniak

po rozpoznaniu w Wydziale II
na rozprawie w dniu 5 marca 2015 r. sprawy
ze skargi Stowarzyszenia Obrony Zwierząt
na bezczynność Burmistrza Miasta i Gminy Lesko
w przedmiocie udzielenia informacji publicznej

- I. **umarza postępowanie sądowe;**
- II. **stwierdza, że bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;**
- III. **zasądza od Burmistrza Miasta i Gminy Lesko na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Obrony Zwierząt kwotę 340 zł /słownie: złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginalne właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz

UZASADNIENIE

W dniu 7 stycznia 2015 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie wpłynęła skarga Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie (dalej: „Stowarzyszenie”), na bezczynność Burmistrza Miasta i Gminy Lesko, w sprawie udostępnienia informacji publicznej. W skardze zarzucono naruszenie przez stronę przeciwną przepisu art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1, art. 13 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 782; dalej: „u.d.i.p.”).

Z uzasadnienia skargi wynika, że podaniem przesłanym za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 24 stycznia 2014 r. Stowarzyszenie zwróciło się do Burmistrza Miasta i Gminy Lesko o udostępnienie informacji publicznej poprzez wskazanie podmiotów, z którymi Gmina zawierała w 2013 r. umowy na wyłapywanie i zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom, podanie ilości zwierząt, którym zapewniono opiekę na koszt gminy oraz kosztów realizacji całego zadania przewidzianego ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 856 z późn. zm.). Ponadto Stowarzyszenie zwróciło się o udostępnienie treści i postaci umów zawartych w przedmiocie zapewnienia opieki bezdomnym zwierzętom w 2013 r. Wobec bezczynności organu, w dniu 16 lutego 2014 r. wnioskodawca ponowił swoje żądanie udostępnienia informacji publicznej, a wobec dalszego braku reakcji ze strony Burmistrza Miasta i Gminy Lesko, w dniu 17 grudnia 2014 r. wniósł skargę na jego bezczynność.

Skarżący wniósł o zobowiązanie Burmistrza Miasta i Gminy Lesko do udostępnienia informacji publicznej zgodnie z treścią wniosku z dnia 24 stycznia 2014 r., stwierdzenie, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Miasta i Gminy Lesko wniósł o jej oddalenie. Podał, że w dniu 18 lutego 2014 r. udostępnił wnioskodawcy całość żądanej informacji publicznej. Udostępnienia informacji dokonano zgodnie z wnioskiem z dnia 24 stycznia 2014 r., przesyłając pismo pocztą elektroniczną, jednakże w polu adresata wiadomości wpisano błędnie adres e-mailowy

Stowarzyszenia: „podkarpacka@obrona-zwierzat.pl”, zamiast prawidłowego: „podkarpackie@obrona-zwierzat.pl”. Po wysłaniu wiadomości w dniu 18 lutego 2014 r. organ nie otrzymał zwrotnej informacji, że wiadomość nie dotarła do adresata, co wskazywało, że taka domena istnieje, a zatem organ uczynił zadość żądaniu Stowarzyszenia. Po otrzymaniu skargi, w dniu 23 grudnia 2014 r., Burmistrz udostępnił żadaną informację ponownie przesyłając wiadomość elektroniczną na prawidłowy adres skarżącego. Tym samym nie uchylał się od udzielenia odpowiedzi w przedmiocie wniosku skarżącego, a zatem nie pozostawał w bezczynności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Istota sądowej kontroli administracji publicznej sprowadza się do ustalenia czy w określonym przypadku, jej organy dopuściły się kwalifikowanych naruszeń prawa. Sąd administracyjny sprawuje swą kontrolę pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej – art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.). Zakres tej kontroli wyznacza przepis art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.; zwana dalej p.p.s.a.). Należy dodać, że Sąd rozstrzyga w granicach sprawy nie będąc przy tym związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Przedmiotem skargi w niniejszej sprawie jest bezczynność Burmistrza Miasta i Gminy Lesko polegająca na nieudostępnieniu informacji publicznej w zakresie 5 pytań zadanych temu Organowi w piśmie z dnia 24 stycznia 2014 r. przez Stowarzyszenie Obrona Zwierząt. Analiza tych pytań naprowadziła Sąd do wniosku, że dotyczyły one informacji publicznej prostej (czyli nieprzetworzonej) będącej w posiadaniu Burmistrza Miasta i Gminy Lesko. W myśl art. 1 ust. 1 u.d.i.p. każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną. Każdemu przysługuje prawo dostępu do tego rodzaju informacji z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie (zob. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 u.d.i.p.).

Biorąc pod uwagę tak ustalony przedmiot skargi Stowarzyszenia, w pierwszej kolejności wypada wyjaśnić stronom, iż na mocy art. 13 ust. 1 u.d.i.p., udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. W świetle ugruntowanego stanowiska Sądów Administracyjnych pozostawanie w bezczynności przez podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p., oznacza niepodjęcie

przez ten podmiot, w terminie wskazanym w wyżej przytoczonym przepisie stosownych czynności, realizujących zazwyczaj zgłoszone żądanie. Do tych czynności należy albo udostępnienie informacji co odbywa się w drodze czynności materialno – technicznej, albo też wydanie decyzji o odmowie jej udzielenia lub decyzji o umorzeniu postępowania (zob. wyrok WSA w Krakowie z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt II SAB/Kr 122/12). Na równi z niepodjęciem tego rodzaju czynności orzecznictwo traktuje przedstawienie informacji innej niż ta, której oczekuje wnioskodawca, również informacji niepełnej lub też nieadekwatnej do treści wniosku, co może powodować uzasadnione wątpliwości adresata odpowiedzi co do tego, czy organ w ogóle udzielił odpowiedzi na jego wniosek (zob. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt II SAB/Sz 51/12).

Udostępnienie informacji jest czynnością materialno-techniczną, podobnie jak poinformowanie wnioskodawcy, że podmiot, do którego skierował on żądanie, nie posiada informacji wskazanej we wniosku lub, że została ona udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej (zob. wyrok WSA w Gliwicach z 2 lutego 2004 r., o sygn. II SA/Ka 2502/05, niepubl.). Niepodjęcie tej czynności w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku uzasadnia ocenę zachowania organu w kategorii beczynności. Natomiast beczynność organu, czyli niekorzystanie z kompetencji, którą ze względu na zaistnienie wymaganych przez prawo okoliczności organ jest obowiązany wykorzystać, stanowi specyficzny przejaw nielegalności zachowań administracji publicznej (por. M. Miłosz, *Bezczynność organu administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 2012 r., s. 92 i nast.).

Stwierdzenie stanu beczynności zobowiązuje sąd administracyjny do zastosowania art. 149 § 1 p.p.s.a. Stosownie do tej regulacji, sąd uwzględniając skargę na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4a p.p.s.a., zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub interpretacji lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Jednocześnie sąd stwierdza, czy beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Jeżeli po wniesieniu skargi na beczynność organ wyda akt lub dokona czynności, której domagała się strona, postępowanie w zakresie orzeczenia o zobowiązaniu organu do wydania w określonym terminie aktu lub interpretacji lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku

wynikających z przepisów prawa staje się bezprzedmiotowe. Na tej podstawie postępowanie podlega umorzeniu o czym stanowi art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a.

W niniejszej sprawie Sąd zobowiązany był umorzyć postępowanie w granicach określonych w pkt 1 sentencji wyroku, albowiem organ przed wniesieniem skargi pozostawał w bezczynności. WSA uznał na podstawie akt sprawy, iż Organ odpowiadając na wniosek Stowarzyszenia popełnił błąd w zaadresowaniu korespondencji elektronicznej, przez co informacja ta nie dotarła do skarżącego w terminie określonym w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. Informacja, której domagała się strona skarżącą została jej udzielona dopiero po złożeniu skargi do WSA. Spowodowana przez Organ pomyłka w zaadresowaniu listu elektronicznego nie pozwala uznać, że skarga Stowarzyszenia była bezzasadna.

Zdaniem Sądu, o bezczynności w udzieleniu informacji publicznej należy mówić także wówczas, gdy organ administracji na skutek swego błędu przekazuje informacje na inny adres niż podany przez składającego wniosek o dostęp. Ponieważ wnioskodawca nie miał szansy na uzyskanie informacji, to zarówno od strony formalnej jak i materialnej jego żądanie nie zostało spełnione. Jednocześnie przesłanie za pomocą poczty elektronicznej żądanych przez skarżące Stowarzyszenie informacji nakazywało uznać, że Organ załatwił ten wniosek zgodnie z jego treścią. To zachowanie Organu, uczyniło postępowanie sądowoadministracyjne bezprzedmiotowym co do rozstrzygnięcia o zobowiązaniu go do udzielania żądanej informacji publicznej, gdyż na dzień orzekania przez WSA organ nie pozostawał już w tym zakresie w bezczynności. Wobec udzielenia Stowarzyszeniu informacji publicznej zgodnie z jego wnioskiem, Sąd nie mógł zobowiązać organu aby w określonym terminie przekazał skarżącemu żadaną informację.

Jednocześnie należało uznać, iż dokonanie żądanej czynności przed rozpoznaniem przez sąd skargi na bezczynność, nie powoduje, że w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o tym, czy bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, postępowanie sądowe stało się bezprzedmiotowe i podlega umorzeniu. W niniejszej sprawie, WSA stwierdził, że choć niewątpliwie Organ pozostawał bezczynnym, gdyż nie załatwił wniosku Stowarzyszenia w terminie określonym w art. 13 ust. 1 u.d.i.p., to z uwagi na zaistniałą omyłkę w adresie poczty elektronicznej nie można przypisać mu tego, iż zachował się w sposób wymagający szczególnego napiętnowania poprzez stwierdzenie rażącego naruszenia prawa.

Zasadniczo, ustawodawca nie kwalifikuje działania omyłkowego organu władzy publicznej jako działania istotnie naruszającego prawo. Przyznać należy, że Organ niezwłocznie po uzyskaniu wiedzy o swej omyłce, naprawił błąd i przesłał żadaną informację na adres prawidłowy, dzięki czemu Stowarzyszenie uzyskało informację publiczną w żądanym przez siebie zakresie. W tej sytuacji, trudno więc mówić o takim naruszeniu prawa, które miałoby postać kwalifikowaną w rozumieniu art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd odstąpił również od wymierzenia organowi grzywny, na podstawie art. 149 § 2 p.p.s.a. Sąd uwzględnił fakt, iż Burmistrz finalnie zrealizował wniosek skarżącego w całości.

Z przedstawionych względów orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 149 § 1 i 2 oraz art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. Natomiast o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 i 205 § 1 p.p.s.a. Sąd nie dostrzegł zasadnych przyczyn, dla których należało odstąpić od zasady wynikającej z powołanych wyżej przepisów o ponoszeniu kosztów postępowania sądowoadministracyjnego przez Burmistrza Miasta i Gminy Lesko.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz *[signature]*